

Dziennik Urzędowy C 166

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

12 czerwca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2013/C 166/01

Komunikat Komisji dotyczący dostępnej ilości dla podokresu wrzesień 2013 r. w ramach niektórych kontyngentów otwartych przez Unię Europejską na produkty w sektorze ryżu 1

III Akty przygotowawcze

Europejski Bank Centralny

2013/C 166/02

Opinia Europejskiego Banku Centralnego z dnia 17 maja 2013 r. dotycząca projektu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu oraz projektu rozporządzenia w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych (CON/2013/32) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2013/C 166/03	Kursy walutowe euro	6
---------------	---------------------------	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2013/C 166/04	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.6951 – Bain Capital/FTE) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	7
---------------	--	---

INNE AKTY

Komisja Europejska

2013/C 166/05	Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych	8
---------------	---	---

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Komunikat Komisji dotyczący dostępnej ilości dla podokresu wrzesień 2013 r. w ramach niektórych kontyngentów otwartych przez Unię Europejską na produkty w sektorze ryżu

(2013/C 166/01)

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1274/2009 otworzyło kontyngenty taryfowe na przywóz ryżu pochodzącego z krajów i terytoriów zamorskich (KTZ) ⁽¹⁾. Nie złożono wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz w ciągu pierwszych siedmiu dni maja 2013 r. na kontyngenty o numerze porządkowym 09.4189 i 09.4190.

Zgodnie z art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 ⁽²⁾ ilości, na które nie zostaną złożone wnioski, zostają dodane do redystrybucji w kolejnym podokresie.

Zgodnie z art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1274/2009 ilości dostępne na kolejny podokres ogłaszane są przez Komisję przed 25. dniem ostatniego miesiąca trwającego podokresu.

W efekcie całkowite ilości dostępne w podokresie wrzesień 2013 r. w ramach kontyngentów o numerach porządkowych 09.4189 i 09.4190, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1274/2009, ustalone zostały w załączniku do niniejszego zawiadomienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 23.12.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

ZAŁĄCZNIK

Ilości dostępne w następującym podokresie na mocy rozporządzenia (UE) nr 1274/2009

Pochodzenie	Numer porządkowy	Wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz złożone na podokres maj 2013 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie wrzesień 2013 r. (w kg)
Antyle Holenderskie i Aruba	09.4189	⁽¹⁾	25 000 000
Najslabiej rozwinięte KTZ	09.4190	⁽¹⁾	10 000 000

⁽¹⁾ Brak współczynnika przydziału dla tego podokresu: Komisja nie otrzymała żadnego wniosku o wydanie pozwolenia.

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 17 maja 2013 r.

dotycząca projektu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu oraz projektu rozporządzenia w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych

(CON/2013/32)

(2013/C 166/02)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 27 lutego 2013 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Rady Unii Europejskiej o wydanie opinii w sprawie projektu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (zwanego dalej „projektem dyrektywy”) (1). W dniu 28 lutego 2013 r. EBC otrzymał kolejny wniosek Rady, tym razem o wydanie opinii w sprawie projektu rozporządzenia w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych (zwanego dalej „projektem rozporządzenia”) (2) (zwanym dalej wspólnie „projektami instrumentów Unii”). EBC otrzymał także wnioski o wydanie opinii w sprawie projektów instrumentów Unii od Parlamentu Europejskiego, a mianowicie w dniu 2 kwietnia 2013 r. w odniesieniu do projektu dyrektywy oraz w dniu 3 kwietnia 2013 r. w odniesieniu do projektu rozporządzenia.

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 4 oraz art. 282 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z uwagi na to, że projekty instrumentów Unii zawierają postanowienia leżące w zakresie kompetencji EBC. Ponadto właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 2 i 5 i art. 128 ust. 1 Traktatu oraz art. 16–18 i art. 21–23 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego z uwagi na to, że projekty instrumentów Unii zawierają postanowienia mające wpływ na niektóre zadania Europejskiego Systemu Banków Centralnych. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Założenia i treść projektów instrumentów Unii**1.1. Projekt dyrektywy**

Projekt dyrektywy ma na celu zaktualizowanie i nowelizację zasad Unii dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu w celu uwzględnienia najnowszych zmian odpowiednich standardów międzynarodowych, a mianowicie zaleceń Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF), przyjętych w lutym 2012 r. (3), jak również szeregu raportów i ocen Komisji Europejskiej dotyczących

(1) COM(2013) 45 final.

(2) COM(2013) 44 final.

(3) *International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism & Proliferation — the FATF Recommendations*, Paryż, dnia 16 lutego 2012 r., dostępne na stronie internetowej FATF pod adresem: <http://www.fatf-gafi.org>

stosowania dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu⁽¹⁾. Po jego przyjęciu projekt dyrektywy uchyli i zastąpi dyrektywę 2005/60/WE i dyrektywę Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. określającą środki wykonawcze dla dyrektywy 2005/60/WE⁽²⁾.

Projekt dyrektywy przyjmuje w odniesieniu do środków przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu podejście bardziej uwzględniające ryzyko⁽³⁾. Projekt dyrektywy wzmacnia wymogi dotyczące „środków należytej staranności wobec klienta”⁽⁴⁾, tak aby określone kategorie klientów i transakcji⁽⁵⁾ nie korzystały już z wyłączenia obowiązków dotyczących uproszczonych środków należytej staranności wobec klienta oraz aby „podmioty zobowiązane”⁽⁶⁾ miały odtąd obowiązek dokonywania oceny poziomu ryzyka przed podjęciem decyzji co do zastosowania środków należytej staranności wobec klienta. Ponadto Europejskie Urzędy Nadzoru⁽⁷⁾ będą zobowiązane do przedstawiania wspólnej opinii na temat ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu wpływającego na rynek wewnętrzny w ciągu dwóch lat od daty wejścia w życie projektu dyrektywy, a państwa członkowskie będą zobowiązane do przeprowadzania i aktualizowania krajowych ocen ryzyka mających na celu określenie obszarów, w których niezbędne są wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta⁽⁸⁾. Projekt dyrektywy rozszerza także zakres zastosowania unijnych zasad dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy, w szczególności poprzez obniżenie progu, od którego stosuje się te zasady do podmiotów prowadzących handel towarami o dużej wartości, otrzymujących płatności gotówkowe od klientów – z 15 000 EUR do 7 500 EUR.

Projekt dyrektywy zwiększy poziom środków należytej staranności stosowanych w odniesieniu do „osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne”⁽⁹⁾, w szczególności poprzez wymóg stosowania do takich osób, członków ich rodzin i bliskich współpracowników wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta⁽¹⁰⁾. Pojęcie osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne będzie obejmować nie tylko osoby zajmujące stanowiska „na szczeblu międzynarodowym”, ale także „na szczeblu krajowym”⁽¹¹⁾.

Projekt dyrektywy ustanawia bardziej restrykcyjne i dokładniej zdefiniowane zasady i procedury identyfikacji beneficjenta rzeczywistego⁽¹²⁾ podmiotów o charakterze korporacyjnym, innych podmiotów prawnych i funduszy powierniczych, choć sama definicja beneficjenta rzeczywistego pozostaje niezmienną. Ponadto podmioty o charakterze korporacyjnym, inne podmioty prawne i fundusze powiernicze będą zobowiązane do prowadzenia rejestrów dotyczących tożsamości swoich beneficjentów rzeczywistych. Poza tym projekt dyrektywy wprowadza zmiany wymogów w zakresie prowadzenia rejestrów dotyczących środków należytej staranności wobec klienta i transakcji, a także zmiany dotyczące wewnętrznych polityk i procedur podmiotów zobowiązanych, mające na celu osiągnięcie równowagi pomiędzy umożliwieniem stosowania solidnych środków kontroli w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu a poszanowaniem przepisów dotyczących ochrony danych i praw osób, których dane dotyczą.

Projekt dyrektywy wzmacnia również współpracę pomiędzy jednostkami wywiadu finansowego państw członkowskich, których zadaniem jest służyć jako krajowe punkty kontaktowe otrzymujące, analizujące i przekazujące właściwym organom raporty dotyczące podejrzania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

(1) Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

(2) Dyrektywa Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiająca środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29).

(3) Projekt dyrektywy wymaga m.in., by – w odniesieniu do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu – podmioty zobowiązane zachowywały środki należytej staranności wobec klienta, prowadziły rejestry, przeprowadzały kontrole wewnętrzne i zgłaszały podejrzaną transakcje.

(4) Zob. rozdział II, sekcje 1 i 2, art. 9–15 projektu dyrektywy.

(5) Na przykład klienci będący przedsiębiorstwami podlegającymi regulacji, takimi jak instytucje kredytowe i finansowe z siedzibą w Unii oraz spółki notowane na regulowanych publicznych rynkach papierów wartościowych.

(6) Zob. art. 2 ust. 1 projektu dyrektywy, który wymienia kategorie „podmiotów zobowiązanych”, do których projekt dyrektywy ma zastosowanie, wśród których są instytucje kredytowe i instytucje finansowe (dodatkowo zdefiniowane).

(7) Europejskie Urzędy Nadzoru to Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB), Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EUNUIPPE) oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGIWP).

(8) Zob. art. 16–23 projektu dyrektywy.

(9) Zob. definicje w art. 3 ust. 7 oraz obowiązki nałożone na takie osoby, określone w art. 11 i art. 18–22 projektu dyrektywy.

(10) Zob. art. 16–23 projektu dyrektywy.

(11) Zob. art. 3 ust. 7 lit. b) projektu dyrektywy. W tym zakresie „na szczeblu krajowym” oznacza, że sprawowanie znaczących funkcji publicznych zostało takiej osobie powierzony przez państwo członkowskie, a „na szczeblu międzynarodowym” oznacza, że sprawowanie takich funkcji zostało powierzony przez państwo trzecie.

(12) Zob. art. 3 ust. 5, art. 29 i 30 projektu dyrektywy.

I wreszcie, projekt dyrektywy kładzie większy niż poprzednie dyrektywy nacisk na egzekwowanie i sankcje. Państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia, aby podmioty gospodarcze były pociągane do odpowiedzialności za naruszenie zasad dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, a właściwe organy mogą podejmować odpowiednie środki i nakładać sankcje administracyjne w przypadku zaistnienia naruszeń. Projekt dyrektywy określa typy sankcji administracyjnych, które mogą być zastosowane w takim przypadku.

1.2. Projekt rozporządzenia

Projekt rozporządzenia jest ściśle powiązany z osiągnięciem celów projektu dyrektywy. Jest istotne, aby instytucje finansowe przekazywały odpowiednie, dokładne i aktualne informacje o transferach środków pieniężnych realizowanych na rzecz klientów, ponieważ umożliwi to właściwym organom skuteczne przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Celem projektu rozporządzenia ⁽¹⁾ jest wzmocnienie istniejących obowiązków prawnych w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu w odniesieniu do transferów środków pieniężnych oraz podmiotów świadczących usługi płatnicze w świetle zmieniających się standardów międzynarodowych ⁽²⁾. W szczególności projekt rozporządzenia ma na celu zwiększenie możliwości śledzenia płatności poprzez zobowiązanie dostawców usług płatniczych do zapewnienia, aby – na potrzeby właściwych organów – do transferów środków pieniężnych dołączane były także informacje dotyczące odbiorcy płatności. W tym celu projekt rozporządzenia zobowiązuje dostawców usług płatniczych do weryfikowania tożsamości beneficjentów płatności pochodzących spoza Unii na kwoty wyższe niż 1 000 EUR ⁽³⁾. Będzie to wymagało od dostawców usług płatniczych wprowadzenia procedur opartych na ryzyku, umożliwiających ocenę tego, czy dany transfer należy zrealizować, odrzucić czy zawiesić, oraz przechowywania danych o płatnościach przez 5 lat. Projekt rozporządzenia doprecyzowuje także, że wymogi te będą dotyczyły kart kredytowych i debetowych, telefonów komórkowych i innych urządzeń elektronicznych wykorzystywanych do dokonywania transferów środków pieniężnych.

2. Uwagi ogólne

EBC przyjmuje z zadowoleniem projekty instrumentów Unii. EBC zdecydowanie popiera wprowadzenie w Unii zasad, które zapewnią państwom członkowskim i instytucjom z siedzibą w Unii skuteczne narzędzia zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, a w szczególności wykorzystywania przez osoby dopuszczające się prania pieniędzy i finansowania terroryzmu i ich wspólników systemu finansowego. EBC uważa, że projekty instrumentów Unii w sposób właściwy i skuteczny niwelują słabości aktualnie obowiązujących zasad oraz aktualizują je z uwzględnieniem źródeł zagrożenia praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu dla Unii i jej systemu finansowego, a także z uwzględnieniem ewoluujących standardów międzynarodowych dotyczących sposobów neutralizowania tych zagrożeń. EBC uważa również, że projekty instrumentów Unii zwiększą jasność i spójność zasad mających zastosowanie w państwach członkowskich, na przykład w takich kluczowych obszarach jak zasady dotyczące należytej staranności wobec klienta i beneficjentów rzeczywistych.

3. Uwagi szczegółowe

3.1. Jeżeli chodzi o projekt dyrektywy, EBC zauważa, że jej podstawą prawną jest art. 114 Traktatu, i że w związku z tym jej celem jest zbliżenie odpowiednich przepisów krajowych i zminimalizowanie niespójności pomiędzy tymi przepisami w całej Unii. Państwa członkowskie mogą zatem zdecydować o dalszym obniżeniu progów ustanowionych przez projekt dyrektywy w celu wykonania nakładanych przez nią obowiązków lub o wprowadzeniu jeszcze bardziej restrykcyjnych środków ⁽⁴⁾. Dla przykładu, wydaje się, że w przypadku transakcji pomiędzy podmiotami prowadzącymi handel towarami o dużej wartości a klientami prywatnymi na kwotę 7 500 EUR ⁽⁵⁾ lub wyższą art. 5 projektu dyrektywy zezwala państwom członkowskim na stosowanie bardziej restrykcyjnych środków niż tylko nałożenie na handlowca obowiązku spełnienia wymogów w zakresie środków należytej staranności wobec klienta, raportowania i innych obowiązków mających zastosowanie zgodnie z projektem dyrektywy. Środki takie powinny zostać dokładnie rozważone w kontekście spodziewanych korzyści publicznych.

⁽¹⁾ Projekt rozporządzenia uchyla rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Głównie zalecenie 16 FATF dotyczące zwiększenia przejrzystości transgranicznych przekazów środków pieniężnych.

⁽³⁾ Zob. art. 7 projektu rozporządzenia.

⁽⁴⁾ Zob. art. 5 projektu dyrektywy, zgodnie z którym w celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne przepisy w dziedzinie objętej projektem dyrektywy.

⁽⁵⁾ Zob. art. 10 lit. c) projektu dyrektywy.

- 3.2. Jakkolwiek EBC odnotowuje zamieszczenie w art. 2 ust. 5 projektu rozporządzenia definicji terminu „dostawca usług płatniczych”, zauważa również, że zgodnie z motywem 8 projektu rozporządzenia oraz motywem 35 projektu dyrektywy nie jest zamiarem prawodawcy unijnego objęcie zakresem rozporządzenia osób, które jedynie dostarczają „instytucjom kredytowym lub finansowym systemów przesyłania komunikatów lub systemów wsparcia na potrzeby przekazywania środków, systemów rozliczeniowych i rozrachunkowych”, takich jak prowadzony przez EBC system TARGET2. EBC popiera to podejście i podkreśla znaczenie utrzymania tego wyłączenia dla zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania systemów płatności w Europie. Nałożenie tego obowiązku na dostawców systemów rozliczeniowych i rozrachunkowych mogłoby prowadzić do powstania znaczących trudności i opóźnień w przetwarzaniu płatności pomiędzy bankami i innymi podmiotami świadczącymi usługi płatnicze. To z kolei miałyby potencjalnie znaczący wpływ na planowanie płynności przez banki, a ostatecznie na sprawne funkcjonowanie rynków finansowych. Z tego powodu, a także z uwagi na postulat pewności i przejrzystości prawa, EBC zaleca, aby wyłączenie to zostało włączone do części normatywnej projektów instrumentów Unii, a nie ich motywów. Należy ponadto dokładnie rozważyć, czy to zalecenie nie powinno być zrealizowane również w innych powiązanych aktach prawnych Unii, które obecnie do tego rodzaju wyłączeń stosują takie samo podejście i technikę legislacyjną ⁽¹⁾.
- 3.3. EBC zauważa ponadto, że szereg pojęć zdefiniowanych w art. 2 projektu rozporządzenia jest również zdefiniowanych w innych aktach prawnych Unii ściśle powiązanych z projektem rozporządzenia, np. w dyrektywie 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywę 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE ⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie usług płatniczych”), w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 ⁽³⁾ oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 ⁽⁴⁾. Jako że stosowanie utrwalonych definicji podniosłoby spójność aktów prawnych Unii jako całości i ułatwiło ich zrozumienie, EBC sugeruje odpowiednią zmianę art. 2 projektu rozporządzenia:
- definicje „płatnika” i „odbiorcy” powinny zostać ujednoczone z definicjami tych terminów zawartymi w dyrektywie w sprawie usług płatniczych;
 - „dostawca usług płatniczych” jest pojęciem ustanowionym przez dyrektywę w sprawie usług płatniczych, ograniczonym do sześciu różnych kategorii dostawców takich usług, które zostały w tej dyrektywie wyszczególnione. Dlatego też definicja tego pojęcia zawarta w projekcie rozporządzenia powinna odsyłać do dyrektywy w sprawie usług płatniczych;
 - definicja „transferu środków pieniężnych »między osobami«” powinna zostać doprecyzowana jako transakcja pomiędzy dwoma osobami fizycznymi, z których każda występuje w charakterze osoby prywatnej, poza zakresem prowadzonej działalności gospodarczej, handlowej lub zawodowej.

Niniejsza opinia zostanie opublikowana na stronach internetowych EBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 17 maja 2013 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC

⁽¹⁾ Zob. rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88 z 24.3.2012, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

11 czerwca 2013 r.

(2013/C 166/03)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,3273	AUD	Dolar australijski	1,4206
JPY	Jen	128,60	CAD	Dolar kanadyjski	1,3594
DKK	Korona duńska	7,4575	HKD	Dolar Hongkongu	10,3057
GBP	Funt szterling	0,85390	NZD	Dolar nowozelandzki	1,7080
SEK	Korona szwedzka	8,7454	SGD	Dolar singapurski	1,6723
CHF	Frank szwajcarski	1,2305	KRW	Won	1 503,51
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	13,6365
NOK	Korona norweska	7,6860	CNY	Yuan renminbi	8,1410
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,4988
CZK	Korona czeska	25,613	IDR	Rupia indonezyjska	13 038,61
HUF	Forint węgierski	299,71	MYR	Ringgit malezyjski	4,1883
LTL	Lit litewski	3,4528	PHP	Peso filipińskie	57,209
LVL	Łat łotewski	0,7020	RUB	Rubel rosyjski	43,1010
PLN	Złoty polski	4,2789	THB	Bat tajlandzki	41,133
RON	Lej rumuński	4,5113	BRL	Real	2,8642
TRY	Lir turecki	2,5172	MXN	Peso meksykańskie	17,2549
			INR	Rupia indyjska	77,5210

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa COMP/M.6951 – Bain Capital/FTE)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2013/C 166/04)

1. W dniu 5 czerwca 2013 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Bain Capital Europe Fund III, L.P., część Bain Capital Investors, LLC. („Bain Capital”, USA), przejmuje, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wyłączną kontrolę nad przedsiębiorstwem FTE Verwaltungs GmbH („FTE”, Niemcy), w drodze zakupu udziałów/akcji.
2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:
 - w przypadku Bain Capital: przedsiębiorstwo zarządzające inwestycjami na niepublicznym rynku kapitałowym, prowadzące działalność na całym świecie w większości branż, w tym w branżach: informatycznej, opieki zdrowotnej, produktów detalicznych i konsumenckich, komunikacyjnej, chemicznej i finansowej oraz w przemyśle/produkcji,
 - w przypadku przedsiębiorstwa FTE: przedsiębiorstwo produkcyjne, prowadzące działalność na całym świecie, w szczególności w zakresie rozwijania, produkcji i sprzedaży hydraulicznych układów sterowania sprzęgłem i hydraulicznych układów hamulcowych oraz ich części.
3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw⁽²⁾, sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.
4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.6951 – Bain Capital/FTE, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury”).

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2013/C 166/05)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾.

JEDNOLITY DOKUMENT

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 510/2006

w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych ⁽²⁾

„STAKLIŠKĒS”

NR WE: LT-PGI-0005-0819-27.07.2010

ChOG (X) ChNP ()

1. Nazwa

„Stakliškēs”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Litwa

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego**3.1. Rodzaj produktu**

Klasa 1.8. Inne produkty wymienione w załączniku I do Traktatu (przyprawy itp.)

3.2. Opis produktu noszącego nazwę podaną w pkt 1

Miód pitny „Stakliškēs” jest klarownym napojem alkoholowym w kolorze bursztynowym, sporządzonym tradycyjną metodą poprzez naturalną fermentację brzożki miodowej z dodatkami roślinnymi (chmielem, kwiatami lipy, jagodami jałowca). Zestawienie miodu oraz ziół i przypraw nadaje napojowi charakterystyczny wyrazisty smak z delikatnym słodko-gorzkim posmakiem i pikantnym aromatem. Zawarty w miodzie etanol jest w całości uzyskiwany wyłącznie metodą naturalnej fermentacji. W produkcji tego miodu pitnego nie stosuje się w ogóle cukru ani żadnych środków słodzących, barwiących, aromatyzujących bądź konserwujących, a zawartości alkoholu nie koryguje się poprzez dodawanie etanolu.

Fizykochemiczne właściwości miodu pitnego „Stakliškēs”:

— objętościowa zawartość etanolu – 12 ± 1 %,

— zawartość cukru – 160 ± 8 g/dm³,

— dające się zmiareczkować kwasy określone jako kwas cytrynowy – $7 \pm 0,5$ g/dm³,

— ekstrakt całkowity – 180 ± 8 g/dm³,

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12. Zastąpione rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012.

- kwasy lotne określone jako kwas octowy – nie więcej niż 1,5 g/dm³,
- zawartość żelaza nie może przekroczyć 10 mg/dm³,
- całkowita zawartość dwutlenku siarki i siarczków nie może przekroczyć 200 mg/dm³.

3.3. *Surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)*

Surowce:

- woda,
- miód naturalny spełniający następujące wymogi:
 - zawartość cukrów redukujących (suma fruktozy i glukozy): nie mniej niż 60 g/100 g,
 - zawartość sacharozy: nie więcej niż 5 g/100 g,
 - zawartość wody: nie więcej niż 20 %,
 - liczba diastazowa (w skali Schade): nie mniej niż 8,
- drożdże warzelnicze dolnej fermentacji o stężeniu do 5 % brzezki,
- zioła/przyprawy (3,5 g/l):
 - chmiel,
 - kwiaty lipy,
 - jagody jałowca.

Miód pitny „Stakliškės” musi być przygotowany poprzez wymieszanie jednakowych ilości wagowych miodu i wody, tj. partia miodu przypada na partię wody.

3.4. *Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego)*

—

3.5. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

- I. Rozpuszczenie miodu, przelanie ciekłego miodu oraz usunięcie osadu i nieczystości.
- II. Warzenie chmielu i innych ziół/przypraw; chłodzenie, odcedzanie i dozowanie wywaru.
- III. Wpompowanie ciekłego miodu, wymaganej ilości wody i wywaru do kotła do pasteryzacji. Pasteryzacja brzezki miodowej.
- IV. Pompowanie i chłodzenie brzezki miodowej.
- V. Fermentacja brzezki miodowej.
- VI. Klarowanie miodu pitnego.
- VII. Dojrzewanie miodu pitnego przez co najmniej dziewięć miesięcy.
- VIII. Filtrowanie miodu pitnego i rozlewanie go do pojemników.

3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itd.*

Miód pitny „Stakliškės” należy rozlewać do szklanych, ceramicznych lub innych prezentowych pojemników o różnym kształcie i różnej pojemności bezpośrednio po dojrzewaniu i filtrowaniu, jako że wystawienie produktu na działanie powietrza w czasie transportu lub pośredniego przechowywania mogłoby prowadzić do ryzyka utleniania, co miałyby niekorzystny wpływ na szczególne właściwości organoleptyczne tego miodu pitnego. Ponadto wystawienie go na działanie powietrza mogłoby powodować zanieczyszczenia bakteriami kwasu octowego lub innymi mikroorganizmami, co prowadzi do fermentacji niekorzystnej dla produktu.

3.7. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania*

—

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Wyznaczonym obszarem geograficznym jest gmina Stakliškės (pol. Stokliszki).

5. Związek z obszarem geograficznym

5.1. Specyfika obszaru geograficznego

Oznaczenie geograficzne „Stakliškės” to nazwa miejscowości, w której wytwarzany jest opisywany miód pitny, a która jest położona w kotlinie otoczonej wzgórzami i lasami. Miejsce to sprzyja pszczelarstwu i produkcji innych surowców wykorzystywanych do wytwarzania miodu pitnego, jako że na 60 % jego powierzchni znajdują się grunty rolne, natomiast 23 % powierzchni zajmują lasy, a 17 % powierzchni jest pokryte wodą lub wykorzystywane do innych celów.

Historia

Nazwę miasteczka Stakliškės po raz pierwszy wspomniano w 1375 r. w kronikach zakonu krzyżackiego, a pochodzi ona od słowa *Stokielyšėk*. Opowieść mówi, że podczas polowania kilku szlachciców wdało się w spór o to, kto da radę wypić 100 kieliszków miodu pitnego. Jeden szlachcic wypił wszystkie i ze zdumieniem wykrzyknął *Stokielyšėk* („sto kieliszków”) i z tego powodu miejsce to zaczęto nazywać Stokielyčėk (Stokliszki) lub Stakliškės.

Najwcześniejszą konkretną informację pisemną o spożyciu miodu pitnego w kraju Bałtów można znaleźć w opisie podróży Wulfstana, a pochodzi ona z około 890 r. Ten podróżnik i kupiec jeździł do krajów położonych na wybrzeżu Morza Bałtyckiego, bezpośrednio dowiadując się o tamtejszej obfitości miodu oraz o tym, że miód wykorzystuje się do wytwarzania napoju. Królowie i szlachta pili końskie mleko, a ludzie ubodzy i niewolnicy pili miód pitny. Estowie nie warzyli piwa, ponieważ mieli bardzo dużo miodu pitnego. Na początku XIV wieku kronikarz zakonu krzyżackiego Piotr z Dusburga napisał, że przodkowie Litwinów pili samą wodę, wino miodowe – zwane miodem pitnym – oraz końskie mleko, ale nigdy nie pili niepoświęconego napoju.

Miód pitny stał się swego rodzaju legendą i na początku XX wieku podjęto starania w celu jego wskrzeszenia, jednak dopiero po drugiej wojnie światowej technolog procesu Aleksandras Sinkevičius z wytwórni miodów pitnych w Stakliškės postanowił odtworzyć przepis na miód pitny, który w przeszłości (od XV do XVIII wieku) był przyrządzany z miodu dzikich pszczoł i różnych ziół i przypraw, oraz ponownie uruchomić produkcję tradycyjnego, naturalnego, niespirytusowego miodu pitnego, którego wówczas nie wytwarzano ani na Litwie ani w krajach sąsiednich.

W systemie społecznym tamtych czasów Aleksandras Sinkevičius musiał przebyć długą drogę, zanim w 1957 r. udało mu się uzyskać zezwolenie na produkcję miodu pitnego. Dnia 8 września 1958 r. uwarzono pierwsze 700 litrów brzezki miodowej w starej warzelnii browaru w Stakliškės. Począwszy od tamtego momentu miód pitny „Stakliškės” zaczął być produkowany na skalę przemysłową. Jednak jak napisał Aivaras Ragauskas w swojej książce *Aleksandras Sinkevičius (1908–1989). Trečdalis gyvenimo paskirto lietuviškam midui* („Aleksandras Sinkevičius (1908–1989). Jedna trzecia życia poświęcona litewskiemu miodowi pitnemu”) (Wilno, 2008), „trudno było realizować założone plany. Na przykład w 1964 r. plan produkcji wdrożono jedynie w 91 %. Ponieważ nie było odpowiedniej bazy produkcyjnej ani żadnego laboratorium, nie było łatwo zagwarantować spójności jakościowej miodu pitnego, szczególnie gdy wiele osób nie miało odpowiedniej wiedzy.”. W konsekwencji w 1963 r. produkcja miodu pitnego przyniosła duże straty. Dopiero dnia 12 stycznia 1967 r., po długim procesie ulepszenia przepisu, proporcji ziół i przypraw oraz procesu produkcyjnego, Aleksandras Sinkevičius napisał do prokuratora, Viktorasa Galinaitisa, i innych urzędników w piśmie nr 24 LTSR (archiwum dotyczące produkcji miodu pitnego „Stakliškės”): W skrajnie prymitywnych warunkach stworzyłem produkty, których nie da się zrobić w zmechanizowanej fabryce, i dlatego właśnie mają one wysoką jakość.

Dnia 18 stycznia 1967 r. sporządzono pierwszą techniczną instrukcję produkcji tego miodu pitnego, w której opisano surowce i cały proces jego produkcji, natomiast w 1968 r. sporządzono specyfikacje, którym nadal odpowiada współczesny miód pitny „Stakliškės”.

Renomę „Stakliškės”, potwierdza stale rosnące zapotrzebowanie na ten produkt – w 1977 r. wyprodukowano 60 000 litrów miodu pitnego „Stakliškės”, a w 1978 r. 80 000 litrów. W 1989 r. wyeksportowano pierwsze partie tego miodu pitnego do Zjednoczonego Królestwa i Stanów Zjednoczonych, a obecnie jest on eksportowany do Polski, Belgii, Chin, Izraela, na Łotwę i do innych państw.

Po dziś dzień tradycyjna metoda produkcji „Stakliškės” i przekazywane z pokolenia na pokolenie umiejętności zawodowe producentów zlokalizowanych na opisywanym obszarze geograficznym gwarantują autentyczność tego długo dojrzewającego napoju o subtelnym smaku i aromacie. Dowodzi temu fakt, że w 2002 r. Litewski Fundusz Dziedzictwa Kulinarnego przyznał „Stakliškės” status dziedzictwa kulinarne, potwierdzając, że jest on wytwarzany z tradycyjnych składników przy użyciu tradycyjnych metod; oraz fakt, że w 2010 r. Ministerstwo Rolnictwa przyznało temu wyrobowi

certyfikat produktu należącego do dziedzictwa narodowego, potwierdzając, że miód pitny „Stakliškės” jest tradycyjnym produktem charakteryzującym się wielowiekowymi, autentycznymi i tradycyjnymi właściwościami, składem i metodą produkcji.

5.2. Specyfika produktu

Miód pitny „Stakliškės” ma charakterystyczny wyrazisty smak miodu z nieco słodko-gorzkiem posmakiem i pikantnym aromatem dzięki zrównoważonej proporcji cukru i kwasu oraz tradycyjnej metodzie produkcji, tj. długiej naturalnej fermentacji (do 90 dni), długiemu dojrzewaniu (co najmniej dziewięć miesięcy) oraz tradycyjnemu przepisowi, zgodnie z którym miód pitny jest wytwarzany przy użyciu tylko miodu naturalnego oraz ziół i przypraw (chmielu, kwiatów lipy i jagód jałowca). „Stakliškės” różni się od rodzajów miodów pitnych wytwarzanych w państwach sąsiednich tym, że zawartość etanolu uzyskuje się w całości poprzez naturalną fermentację i nie koryguje się jej poprzez dodanie etanolu, a miodu nie można zastępować cukrem, odpowiadającymi mu substancjami słodzącymi ani destylatem miodu.

Specyfika i renoma produktu zostały potwierdzone w badaniu przeprowadzonym w 2007 r. przez zespół analiz i badań rynkowych UAB RAIT; badanie wykazało, że miód pitny „Stakliškės” różni się od innych napojów tego rodzaju wysoką jakością (co potwierdziło 70 % respondentów), dobrym smakiem (co potwierdziło 59 % respondentów) oraz bardzo przyjemnym aromatem (co potwierdziło 51 % respondentów). Do innych właściwości często przypisywanych temu napojowi należą: intensywny posmak (wskazany przez 39 % respondentów), atrakcyjne opakowanie (wskazane przez 36 % respondentów), przeznaczenie dla osób starszych (wskazane przez 36 % respondentów) oraz wysoka cena (wskazana przez 40 % respondentów).

5.3. Związek przyczynowy zachodzący między charakterystyką obszaru geograficznego a jakością lub właściwościami produktu (w przypadku ChNP) lub szczególne cechy jakościowe, renoma lub inne właściwości produktu (w przypadku ChOG)

Chronione oznaczenie geograficzne miodu pitnego „Stakliškės” bazuje na historii produktu mającego właściwości określone w pkt 5.2, tradycyjnych umiejętnościach ludzi w zakresie zachowywania określonych cech produkcji oraz renomie produktu.

Miód pitny „Stakliškės” zyskał renomę, ponieważ jest produktem tradycyjnym. W książce *Lietuviškas midus* („Litewski miód pitny”) (Kowno, 1969), którą opublikowano w 1969 r., miód pitny „Stakliškės” opisano jako „rodzaj charakterystycznego napoju narodowego, który wytwarzano w odległej przeszłości. Jest napojem o niskiej zawartości alkoholu, nieco gorzkim smaku, ale bardzo aromatycznym i delikatnym zapachu, bogatym w witaminy; jego nazwa pochodzi od miasteczka, w którym skupia się produkcja litewskiego miodu pitnego. Napój ma klarowny bursztynowy kolor. Po wlaniu napoju do kieliszka, przywołuje on aromatyczne zapachy kwitnącej łąki.”

O renomie „Stakliškės” świadczą złoty medal zdobyty na międzynarodowej wystawie „AgroBalt'98” oraz dyplom uzyskany podczas degustacji litewskich produktów spożywczych i napojów „Degustalit” zorganizowanej w 2004 r. przez Litewską Agencję ds. Regulacji Rynku Produktów Rolnych i Spożywczych, podczas której ten miód pitny uznano za najlepiej smakujący napój.

Uznanie i popularność miodu pitnego „Stakliškės” są potwierdzone w artykułach, które ukazują się regularnie w prasie regionalnej i krajowej, w publikacjach informacyjnych oraz w Internecie: „Stakliškių midus” („Miód pitny Stakliškės”) (*Mūsų sodai*, 1964, nr 5); „Kur Stakliškių auksas ir sidabras” („Co jest bogactwem Stakliškės?”) (*Švyturys*, 1968, nr 24); „Stakliškių midus” („Miód pitny Stakliškės”) (*Laisvė*, dnia 25 listopada 1983 r.); „Metai, kaip lietuviškas midus” („Rok litewskiego miodu”) (*Kooperatininkas*, 1988, nr 9); „Stakliškės” (*Šiaurės Atėnai*, 2003, nr 646); „AgroBalt: pirmoji lietuvišką maisto produktų ir gėrimų degustacija” („AgroBalt: pierwsza degustacja litewskich produktów spożywczych i napojów”) (*Elta*, dnia 9 czerwca 2004 r.); „„Ida Basar“ Europos Parlamente išlaikė pirmąją lietuvišką vaišių egzaminą” („Ida Basar“ zdaje pierwszy test na litewski przysmak w Parlamencie Europejskim”) (*menui.lt*, dnia 11 października 2004 r.); „„Lietuviškas midus“ degtinės gaminti nesirengia” („Lietuviškas midus nie zamierza produkować wódki”) (*BNS*, dnia 14 kwietnia 2006 r.).

Litwini kojarzą nazwę miejscowości Stakliškės wyłącznie z tym napojem. Miód pitny „Stakliškės” odegrał pewną rolę w zachowaniu litewskiej tożsamości w czasach radzieckich, a obecnie jest wyśmienitym „ambasadorem” Litwy zagranicą. Reprezentuje Litwę, gdyż napój ten, wraz z bursztynami lub *šakotis* (sękaczem) (tradycyjnym litewskim ciastem), jest zawsze wybierany jako pamiątka lub prezent z Litwy. Od 2011 r. przedsiębiorstwo UAB *Lietuviškas midus* prowadzi wycieczki z przewodnikiem, podczas których zwiedzający poznają wielowiekową metodę wytwarzania miodu pitnego oraz

mają okazję degustować i oceniać produkowany tam trunek i różne inne napoje. Zwiedzającym najbardziej smakuje „Stakliškės”, ze względu na jego smak i jego nazwę, którą kojarzą z odwiedzanym miejscem. W 2011 r. przyjęto 1 040 gości, natomiast w 2012 r. liczba ta już osiągnęła około 1 800 osób, co również potwierdza renomę miodu pitnego „Stakliškės”.

Odesłanie do publikacji specyfikacji

(Artykuł 5 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 ⁽³⁾)

http://www.zum.lt/l.php?tmpl_into=middle&tmpl_id=2702

⁽³⁾ Porównaj: przypis 2.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

